

Een enkeltje dubbel leven



I In wanhoop

‘Wat nu Aisha?’

David zucht en omvat met beide handen de zwarte haren van zijn geliefde.

‘Ik weet niet meer waar we nog naar toe kunnen, mijn lief. Alles is afgezet en niemand wil ons opnemen.’

Aisha kijkt hem door haar tranen heen aan, in de wetenschap dat ze beiden veroordeeld zijn, veroordeeld door twee haatdragende culturen waarin zelfs de liefde het af moet leggen. Ze zijn al dagen op de vlucht. De stilte en het schijnbaar vredige onherbergzame land omringt hen. Droge struiken, kale hellingen en een zachte, maar soms snijdende wind doet het tweetal rillen in hun gebrekkige kleding. Het is twee dagen voordat het feest Chanoeka begint en ze voelen hun wanhoop in de uitsluiting, de kou en de naderende nacht waarin ze wederom geen dak boven hun hoofd zullen hebben. Hoe zijn ze in deze nachtmerrie beland? Is hun controversiële keuze voor elkaar de oorzaak van hun uitzichtloze situatie?

‘We zullen nooit kunnen samenleven in dit verscheurde land, David. Die realiteit moeten we onder ogen zien. Dus als we hier levend uitkomen is vluchten onze enige optie voor een toekomst van ons samen.’

David knikt en staart dromerig voor zich uit in de schemerige avond. Hij rilt en voelt de schaamte dat hij niet eerder heeft gezien dat zijn samenleving ten dode gedoemd is. De haat van de Palestijnen, die leven onder het juk van de agressieve en onverdraagzame kolonisten, is zo begrijpelijk. Hij is opgegroeid vanuit het historische recht op een leven in hun beloofde land, maar dit recht wankelt in het onrecht.

‘Waarom hebben Israëliërs en Palestijnen nooit samen kunnen leven, zoals wij samen kunnen zijn?’ verzucht Aisha in een herhalend maar uitzichtloos gesprek. ‘Waarom willen de Israëliërs het hele land

voor zich alleen hebben? En waarom begrijpen wij Palestijnen niet dat er geen toekomst voor ons is zonder de Israëliërs?’

‘We hebben een lange belaste geschiedenis, al duizenden eeuwen, lief, waarin het recht van de sterkste altijd heeft gegolden. En dat is nog steeds zo.’

‘En wij, hoe komen we uit deze vreselijke situatie en hoe gaan wij dat samen doen?’

‘Daar zijn een heleboel antwoorden op mogelijk, lief,’ reageert David met een glimlach. ‘Elk leven is een enkeltje, we weten niet hoe en wanneer het eindigt. We kunnen alleen van dit enkeltje een dubbel leven maken door samen te zijn. Echt samen, voor altijd. We laten zien dat Palestijnen en Israëliërs wel samen kunnen leven. Onze wereld is alleen de wereld van ons samen. Kom we gaan weer op pad, een schuilplaats zoeken.’

Op dat moment scheuren in de verte de dansende lantaarns van de soldaten en het angstaanjagende grommen van de honden de vredige avond in stukken. Verschrikt staan ze op en proberen in het komende donker een nieuwe vluchtweg te vinden.

II David

David was gelukkig in zijn beperkte leven in de kibboets waar hij woonde. Nog een jaar en hij zou naar Tel Aviv gaan om daar te studeren. Hij wilde landbouwkundig ingenieur worden en ervoor zorgen dat de landerijen efficiënter verbouwd worden. De kibboets waar hij bijna zijn hele leven heeft gewoond was ruim van opzet en comfortabel na de provisorische beginjaren in zijn jeugd toen alles moest worden opgebouwd. De witgepleisterde huizen met de rode pannendaken rond de gemeenschappelijke eetzaal en het groene grasveld met de sierlijke palmbomen vormden zijn thuis. De landerijen en boomgaarden rondom het dorp zagen er groen en aantrekkelijk uit. Toch versluisde toenemende conflicten met de mensen uit de nabijgelegen stad de onbevengene rust van de kibboets. Regelmatig waren er aanslagen op hun landerijen en bezittingen.

David was 6 jaar toen zijn moeder hem duidelijk maakte dat de mensen uit de het dorp anders waren. ‘*Palestijnen*’ noemde ze hen. Hij ging naar school in het naastgelegen dorp, waar hij de samen met deze Palestijnse kinderen onderwijs kreeg. Hij vond de andere kinderen niet anders, alleen waren ze anders gekleed en leken ze armer dan de kinderen uit zijn eigen dorp. Van de ene op de andere dag ging hij, toen hij 11 jaar was, niet meer naar de school, maar kreeg hij les in zijn eigen dorp. Het was altijd al moeilijk, maar nu vrijwel onmogelijk om zijn vriendjes en vriendinnetjes uit het dorp Jit te bezoeken. David miste vooral zijn vriendinnetje Aisha, waarmee hij altijd optrok en zijn geheimen mee deelde. Soms ontmoette hij haar nog wel eens en sprak onder een olijfboom over hun levens. De laatste jaren waren hun contacten spaarzamer geworden, omdat Aisha zich zelfs tegen hem boos uitliet over de bewoners van zijn kibboets. Hij vond echter dat de Palestijnen ondankbaar waren en geen eerbied toonden voor wat zijn familie en de bewoners van de kibboets voor hen deed. Thuis hoorde hij wel eens over opstandige Palestijnen praten en over enkele jongeren die ervan verdacht werden de aanslagen op de kibboets te plegen, waarbij oogsten werden vernield of midden in de nacht voorraadschuren leeggehaald.

III Aisha

Aisha voelde zich thuis in haar dorp Jit. Altijd was er wel een feest, altijd waren er andere kinderen om mee te spelen, ze hield van haar vader en moeder en de school was fijn. Ze miste haar vriendje

David van school wel. Maar van de ene op de andere dag was hij van school gegaan, samen met de andere kinderen uit de kibboets Kedumim. Haar moeder zei dat de Joden een eigen school hebben en dat de kinderen daarnaar togingen.

‘Ik wil niet dat je nog langer speelt met de kinderen uit de kibboets. Ze zijn gemeen voor ons.’

Dat verbaasde Aisha, maar nu begrijpt ze de waarschuwing van haar moeder steeds beter. De Joden deden alsof ze meer zijn met hun rijkdom, deelden allerlei plaagstootjes uit en werden steeds vijandiger. Als de Joodse jongens in hun dorp kwamen maakten ze veel lawaai, ze dronken te veel en vochten met de jongeren die altijd rondhingen bij het café. Ook zij ervaarde de last van de jongens uit Kedumim, vooral van Tom die een oogje op haar leek te hebben. Ze wist dat hij er alleen maar op uit is om haar te hebben en dat zij nooit een kans maakte bij hem. Niet dat ze dat zou willen, want ze vond Tom maar een verwaande jongen. Ze verlangde ernaar om komend jaar naar de An-Najah Universiteit in Nablus te gaan om rechten te gaan studeren. Ze wilde dolgraag dat het recht in haar land gaat zegevieren.

De toenemende ervaren onrechtvaardigheid van het optreden van de Israëliërs werd steeds meer een voedingsbodem voor haar groeiende boosheid. Samen met de andere jongens en meisjes in haar buurt radicaliseerde zij zich, tegen wil en dank. Ook hoorde ze hoe de ouderen zich steeds meer ergerden aan de Joodse kolonisten. De kibboets was de afgelopen jaren steeds groter geworden en nam steeds meer van hun land in beslag. Wat ze het meeste dwarszat was dat de politie niets deed, net als het Israëlische leger, dat altijd in de buurt was als er spanningen waren. Ze praatten veel over manieren hoe ze de Joodse jongens konden terugpakken en beraamden allerlei complotten. Tot ze op een dag besloten dat de plagerijen en intimidaties genoeg waren en ze in actie kwamen. Ze vernielden de oogsten, voerden aanvallen uit op de kibboets en probeerden aan wapens te komen om zich te verdedigen. Waar dit ooit zou eindigen, wisten ze niet.

IV David en Aisha

Later, als David in de boomgaard werkt van zijn kibboets, komt hij een groepje meisjes uit Jit tegen die daar ook werken. Ze plukken de vruchten van de bomen, luid kibbelend en lachend. David staat te kijken tot hij tot zijn verrassing Aisha weer ziet. *Zal hij haar hier, te midden van al die mensen, aanspreken?* Met enige schroom stapt hij op haar af.

‘Hoe is het met je Aisha? Ik heb je al enige tijd niet meer gezien.’

Verrast kijkt ze op.

‘O hemel, David. Jij hier ook? Ja, onze levens lijken zich de laatste tijd te scheiden. Wij willen zo min mogelijk met jullie te maken hebben.’

‘Ja, door al die overvallen op ons dorp lijken we wel vijanden van elkaar te worden. Hoe kom je hier te werken?’

De ontwapende glimlach verdwijnt van het gezicht van Aisha.

‘We hebben het moeilijk thuis. Er is daar niet genoeg werk en we hebben te weinig inkomen. Mijn vader is gewond geraakt en kan niet werken en mijn moeder is ziek. Eigenlijk willen we hier niet werken, maar het is de enige mogelijkheid.’

‘Waarom wil je hier niet werken?’

‘De mannen van jullie dorp vallen ons regelmatig lastig en bedreigen ons. Vaak zijn ze gewapend en dan voelen wij ons hier niet veilig. We proberen jullie zo veel mogelijk te ontwijken, maar we hebben het geld nodig.’

‘Niet veilig? Het verbaast me dat je dat zegt. Juist wij voelen ons niet veilig als we naar de de Palestijnse dorpen en steden gaan. De mensen daar doen zo afstandelijk. We worden bij ons in de kibboets ook regelmatig lastiggevallen door mensen die stelen of agressief zijn.’

‘En weet je dan niet dat mensen uit jullie dorp onze huizen vernielen, ons land afpakken en ons bedreigen als we ons ertegen verzetten? De mannen dringen zich aan de vrouwen op, ze vernielen soms onze kleine moestuinen of maken het onmogelijk om olijven te oogsten. Het voelt alsof ze ons wegpesten. De politie zou ons moeten beschermen, maar ze doen niets. Daarom voelen we ons niet veilig hier.’

Aisha krijgt een rode kleur van opwinding. Ze voelt weer de boosheid die soms opsteekt als ze de onrechtvaardigheid ervaart. De onrechtvaardigheid dat de Joden op hun grond in hun land zomaar komen wonen en zich alles toe-eigenen wat ze maar willen.

David is stil na deze uitbarsting en merkt dat de andere meisjes hem aankijken. Hij ziet de verontwaardiging ook op hun gezichten.

‘Eh, dit overvalt me. Ik wist niet ...’

‘Heb je dan geen ogen in je hoofd? Hebben jouw ouders je dan niet gezegd dat wij anders zijn, dat je niet met ons moet omgaan, dat wij niet te vertrouwen zijn, dat we zelfs gevaarlijk kunnen zijn en een hekel aan jullie hebben?’

‘Ja, dat hebben ze wel gezegd. Ik heb me er nooit zoveel van aangetrokken, omdat ik het verschil tussen ons nooit zo heb gezien. Wel heb ik geleerd op mijn hoede te zijn voor de Palestijnen. Velen zijn dieven en vandalen.’

Aisha kijkt de andere meisjes aan en haalt haar schouders op.

‘Zo gaat dat, zo worden we gedemoniseerd en als minderwaardig afgeschilderd. Mensen waar je voor moet oppassen. Maar besef je wel dat jullie hier op ons land wonen, dat er geen wet is die ondersteunt dat jullie dorp hier in het Palestijns gebied gebouwd mag worden? Jullie zijn hier alleen omdat het leger jullie beschermt en ons in de steek laat.’

David kan niets meer zeggen. Zo had hij nog nooit gekeken naar zijn kibboets. Hij zag alleen de welvaart die ze gebracht hadden, een dorp veel mooier dan de armzalige woonplaatsen van de Palestijnen. De landerijen van de kibboets hebben bovendien een veel hogere opbrengst dan die van de Palestijnen. Ontgoocheld draait hij zich om en wil beschaamd weglopen.

‘David, wacht. Loop nou niet weg. Ik reken het jou niet aan.’

Aisha loopt naar hem toe, de andere meisjes verbaasd achterlatend. Ze proberen haar tegen te houden.

‘Aisha, doe dit niet. De Joden zijn niet te vertrouwen. Laat hem toch.’

Aisha gaat voor David staan en dempt haar stem.

‘David, ik vind het erg dat we zo’n gescheiden leven hebben en dat er een grote kloof tussen onze levens staat. Maar ik blijf aan je denken ... en nu ..., nu ik je weer heb ontmoet weet ik dat ik nog steeds op je gesteld ben.’

David weet weer niet wat hij moet zeggen. Met een oog kijkt hij naar de boze Palestijnse meisjes.

‘Aisha, ik ... eh ...,’ en hij gaat ook fluisteren. ‘Je bent nooit uit mijn gedachten geweest, maar tussen ons, dat kan niet. Mijn ouders zouden me uit de kibboets zetten. Kunnen we niet ...?’

‘Ja, ik wil graag contact met je, maar ook mijn ouders en vriendinnen zullen ons contact afkeuren. Misschien kunnen we elkaar voorlopig in het geheim ontmoeten? Dan moeten we nu even een toneelstukje opvoeren,’ zegt ze nu bijna fluisterend met een schalkse glimlach.

‘Ok,’ begrijpt David en grijnst verborgen.

Aisha geeft David een duw.

‘Ga weg van mij. Ik wil je niet, ik vertrouw jullie Joden niet. Jullie discrimineren en beschermen ons helemaal niet. Ik ga mijn eigen weg wel,’ roept ze fel.

‘En ik vertrouw jou niet meer. Palestijnen zijn gemeen en agressief. Ik hoef je niet meer te zien.’

En met een gemaakt boos gezicht stapt David weg. Ook Aisha draait zich met een traan in haar ogen om naar haar vriendinnen.

‘Wat een vreselijke man.’

De meisjes slaan hun arm om haar heen en troosten haar. Langzaam lopen ze terug naar huis, terwijl Aisha nog eenmaal omkijkt naar de weglopende David.

V Het geheim

Zoals een schip niet is gemaakt om veilig in de haven te liggen, maar om het avontuur van de zee te kiezen, zo is de liefde niet gemaakt om ontkend te worden. De liefde is machtiger dan welke keus we ook maken. Zo beginnen David en Aisha voorzichtig aan een geheime liefdesrelatie waarin doel en middel een zijn. Hun geheime liefde is de onvermijdelijke waarheid. Iets wat zo goed voelt kan nooit verkeerd zijn, maar soms ..., ... soms hangt er te veel van de waarheid af om er open over te zijn. Altijd zijn ze op hun hoede, elke communicatie wordt gewist. Hun geheim betekent een volledig nieuwe manier van leven.

Ze ontmoeten elkaar als het donker is, spreken af in Nablus of Jericho en soms zelfs in Jeruzalem. Ze moeten altijd zonder elkaar reizen en voor Aisha is het vaak moeilijk om langs de streng bewaakte controleposten te komen. Op allerlei plaatsen zijn er mensen die ze in vertrouwen kunnen nemen, Israëliërs zowel als Palestijnen, die ook voorvechters zijn van een gelijkwaardig bestaan tussen de twee volken en naar niets anders verlangen dan naar vrede. Langzamerhand verdiept hun relatie zich, maar tegelijkertijd tekenen zich hun verschillende uitgangspunten steeds sterker af in hun omgang met elkaar. Regelmatige ruzies en woordenwisselingen lossen pas op als ze hun zielsverwantschap in elkaars ogen herkennen en hun lichamen bij elkaar de explosieve rust van de eenheid vinden.

VI De aanranding

Aisha werkt in het plukseizoen in de avocadoplantage als ze vrij is van school. Ze doet ze in dozen, die vervolgens weggevoerd worden. In de zomer, tussen april en september, heeft Aisha geen werk. Het verhaal gaat dat avocado's uit de bezette Palestijnse gebieden niet mogen worden ingevoerd in Europa, maar niemand weet dat deze van de illegale Israëliëse bedrijven zijn. Er lopen regelmatig opzichters rond vanuit de kibboets. Ze controleren of de grond niet te droog is, het irrigatiesysteem niet vernield is door jakhalzen die water zoeken en of de Palestijnse pluksters voldoende werken. Een van die opzichters is Tom. Aisha weet dat David bevriend is met hem, maar ze mag hem niet. Als hij langsloopt doet ze net of ze hem niet opmerkt, maar wel ziet ze soms dat hij steeds naar haar kijkt. Aan het einde van een lange werkdag als ze nog alleen is overgebleven, hoort ze hem weer lopen met zijn onregelmatige schuifelende voetstap. Ze probeert zich onzichtbaar te maken, maar hij heeft haar gezien. Misschien is hij zelfs naar haar op zoek gegaan. Haar hart bonst in haar keel. Zal ze hard weglopen of hopen dat hij gewoon komt kijken of alles goed is.

‘Hi Aisha, nog aan werk? Alle andere meisjes zijn zeker al naar huis?’

Ze knikt, maar zegt geen woord.

‘Waarom kijk je me nooit aan als ik langsloop? Ja, ik zie wel dat je mij uit de weg gaat.’ Zijn stem is iets scherper, wat Aisha nog achterdochtiger maakt. Hij kijkt enige tijd toe hoe zij probeert gewoon door te werken. Zijn stem wordt nu vriendelijker. ‘Je hebt lang genoeg gewerkt Aisha en mag wel stoppen. Zal ik je op weg brengen naar je huis?’

‘Eh, ik loop zelf wel naar huis. Ik rond deze dozen nog af en dan ga ik.’

‘Waarom wijs je me weer af?’ Hij komt vlak bij haar staan. Ze ruikt een zurige lucht, waarschijnlijk heeft hij te veel gedronken.

‘Tom, alsjeblieft, laat me. Ik kan echt heel goed zelf naar huis lopen.’

‘Kom hier Aisha, kom bij me’ zegt hij nu hard en pakt haar arm vast en trekt haar naar zich toe. Ze wil zich losrukken, maar zijn greep verstevigt.

‘Nee ... Ik wil niet.’

Tom probeert haar te kussen, maar ze geeft hem een klap om hem van zich af te krijgen. Tom wordt boos, slaat zijn sterke armen om haar heen en drukt zijn mond tegen de hare. Ze bijt op zijn lip en stompt hem, wat zijn greep alleen maar steviger maakt.

‘Palestijnse bitch,’ roept hij. Hij pakt haar bij haar middel en scheurt haar kleding open.

‘Hier zul je voor boeten, kreng. Ik krijg je wel.’ Hij schreeuwt nu en zijn hoofd is rood van opwinding. Hij gooit haar op de grond en wil op haar gaan liggen, maar in zijn verwaasde opwinding verliest hij de controle. Ze trapt hem met al haar kracht in zijn middel, waardoor hij omvalt en met zijn hoofd op een steen stoot. Aisha let niet meer op hem, maar rent weg, haar kleding zo goed mogelijk bijeenhoudend. Rechtstreeks naar huis. Halverwege stuurt ze David een bericht.

VII Het verraad

David zit, hoewel het zo tegen de avond fris is, nog op de veranda met een glas bier als het bericht van Aisha binnenkomt. Hij schrikt en schrijft haar dat ze niet naar huis moet gaan, maar zich moet verstoppen en op hem wachten. Zoals altijd verwijdert hij automatisch de twee berichten. Wat moet hij doen? Hij besluit een omweg te nemen en eerst langs het huis van Tom te gaan. Tom is niet thuis zoals hij verwachtte en zijn vriendin Sarah, met een jengelend zoontje aan haar been, zegt dat hij in de plantage is. Dat is waar David op had gehoopt.

‘Hij had al lang thuis moeten zijn, wil jij even gaan kijken waar hij blijft?’ vraagt ze. ‘Ik kan niet weg vanwege de kleine.’

Hij knikt.

Als David bij Aisha aankomt is ze angstig en in tranen.

‘O, David. Tom heeft me aangerand en toen hij zich op me wilde werpen heb ik hem een trap gegeven en is hij gevallen, maar niet meer opgestaan. Ik ben weggerend.’

‘Blijf hier Aisha. Ga zeker nog niet naar huis. Ik ga bij Tom kijken en kom hier bij je terug. Het kan even duren. Dit is heel gevaarlijk voor je.’

‘Gevaarlijk voor mij?’ Aisha schreeuwt het uit. ‘Tom viel mij aan hoor.’

‘Je zult niet worden geloofd, lieverd. Als er iets ergs is gebeurd met Tom, zul jij de schuld krijgen.’

Hij vindt Tom met zijn hoofd vreemd opzij gedraaid liggend op de grond in een uithoek van de plantage. Een half ingepakte doos avocado's staat naast hem. Er komt bloed uit zijn hoofd.

‘Tom, ik ben het David. Sarah maakte zich ongerust. Wat is er gebeurd?’

‘Ik ... ben ... aangevallen,’ stamelt hij. ‘Aisha heeft een steen naar mijn hoofd gegooid.’

David kijkt rond. In de schemering ziet hij de grote steen, vast in aarde, waar sporen van bloed op zitten. Het is duidelijk dat Tom liegt.

‘Heeft Aisha deze grote steen naar je gegooid? Kom, ik breng je naar huis.’

Tom knikt en langzaam gaan de twee op weg terug naar de kibboets.

VII De vlucht

De toestand van Tom is kritiek en hij is naar het kleine dorpsziekenhuis gebracht. De politie is ingelicht en ze zijn op zoek naar Aisha. David wil naar Aisha en zegt dat hij weggaat naar Jeruzalem om daar morgen de sjabbath met vrienden te vieren. Als David thuiskomt pakt hij snel warme kleding, wat

eten en water in en gaat op weg. Na enig zoeken in het donker vindt hij Aisha liggend achter enkele struiken. Ze is koud en hij doet een warme jas om haar heen.

‘We kunnen niet naar huis. Iedereen zal je zoeken en je zult gevangengenomen worden en beschuldigd van doodslag. Ik maak met jouw telefoon een foto van je gescheurde kleding. Misschien hebben we die nog nodig later.’

‘Wat dan David? Moeten we vluchten? En waar naartoe?’

‘Dat weet ik nog niet, maar in ieder geval weg van hier. We zullen de controleposten moeten zien te mijden.’

‘O, David, welke nachtmerrie zijn we in verzeild geraakt?’

Ze kijken elkaar aan in het donker van de halve maan en vinden troost bij en met elkaar. Beiden begrijpen nu niet waarom de Joden en de Palestijnen zo’n haat naar elkaar hebben, want ze voelen alleen maar liefde. Gewoon als twee mensen, zonder onderscheid. Ze beseffen allebei dat er geen verschillende rassen of bevolkingsgroepen zijn, maar dat alle mensen gelijk zijn. Ze voelen hetzelfde, reageren hetzelfde en verlangen hetzelfde. Hoe is dan toch die tweespalt gegroeid tussen de twee groepen?

‘Kom David, we moeten hier weg als het klopt wat je zegt dat ik gevaar loop. Laten we naar Jordanië gaan. Daar lijkt het me relatief veilig, want het probeert zich buiten het conflict hier te houden.’

‘Ja, dat lijkt ons de beste kansen geven, maar dat is nog wel een eindje vanaf hier en de grens wordt goed bewaakt. Zeker 30 kilometer door onherbergzaam gebied midden in de nacht en waarschijnlijk achtervolgd door soldaten en honden. Het lijkt me dat we eerst een schuilplaats moeten vinden, in een andere richting dan iedereen verwacht.’

Aisha knikt. ‘Ik zou naar huis gaan, dus dat zullen ze wel verwachten. Ik weet wel een schuilhut, vlakbij het park, de Htznirim pools. Op weg daarnaartoe is ook een watertje, zodat honden ons niet zo gemakkelijk kunnen volgen. Het park is een mooi aangelegd gebied met veel groen, beekjes en een kleine waterval, die weliswaar een groot deel van het jaar droog staat. Het is aangelegd door de bewoners van de kibboets en Palestijnen mogen er niet komen, al staat er geen verbodsbord.’

Strompelend gaan de twee hand in hand op weg, goed luisterend naar geluiden die gewag maken van hun achtervolgers. Ze horen nog niets, maar David weet dat ze snel zullen komen. Dit is een gelegenheid waar de bewoners van de kibboets op zitten te wachten, om zonder uitleg Palestijnen te achtervolgen en te pakken te nemen en de soldaten voor te zijn. Ze weten dat de soldaten expres langzaam zullen zijn en de kolonisten eerst alle ruimte geven.

IX De schuilplaats

Het is al laat in de avond als ze bij het park aankomen. Ze klimmen over de omheining en sluipen naar de schuilhut, die daar gebouwd is als bescherming bij slecht weer en om de gereedschappen op te bergen.

‘Hier zitten we voor vannacht en morgen veilig’, zucht Aisha. ‘Ik heb hier gewerkt en morgen is het sjabbat, dan is het druk in het park, maar er wordt niet gewerkt, dus hier komt niemand. Ik zal mijn moeder berichten dat ik veilig ben.’

‘Ok, dan gaan we morgenavond op weg. We moeten in het donker lopen, want overdag kunnen we herkend worden. We zullen nog veel moeite hebben de vele controleposten te vermijden. Maar vertel eens Aisha wat er precies is gebeurd in de boomgaard.’

De emotie wordt Aisha te veel als ze weer voelt hoe Tom haar belaagde en hoe weinig het scheelde dat hij haar overrompeld had. David wordt boos en balt zijn vuisten.

‘De schoft’, herhaalt hij enkele malen in zichzelf.

‘Wij zijn gewend aan bedreigingen en intimidaties van jullie, maar we accepteren dit niet langer. Ooit zullen wij in opstand komen, wat de prijs ook is. De Joden zijn zo gemeen en denken alleen aan zichzelf.’ Ze veegt haar tranen af die enkele vuilzwarte strepen op haar gezicht achterlaten.

‘Maar hoe moet het dan verder?’ vraagt David. ‘Iedereen heeft het over een tweestaten-oplossing, dus voor de Palestijnen een eigen staat. Maar dan moeten de Palestijnen wel stoppen met geweld gebruiken.’

‘Word wakker David. Hoezo stoppen met geweld en de Joden dan? En twee staten? Hier, op de Westelijke Jordaanoever hebben we een zogenaamde eigen staat, maar jullie komen hier gewoon naar toe, eigenen ons land toe en onderdrukken ons met behulp van jullie leger, terwijl onze politie machteloos toekijkt.’ Aisha wordt feller. ‘Israël wil helemaal geen twee staten, ze willen ons weg hebben. Nee, eerst zullen jullie hier weg moeten en jullie nederzettingen verlaten. Anders geloven we het niet. En dan nog, vele Palestijnen wonen of werken in Israël. Moeten die dan daar ook weg? Praten jullie hier wel eens over?’

David schudt zijn hoofd. In zijn beleving was het altijd vanzelfsprekend dat ze hier waren. De Israëliërs maken de grond vruchtbaar, brengen welvaart en verschaffen werkgelegenheid. Er is toch ruimte genoeg op al die braakliggende grond? Zijn liefde voor Aisha maakt hem echter ontvankelijk voor haar tegenwerpingen.

‘Wij praten alleen over het opbouwen van ons dorp en het ontginnen van het land. En natuurlijk, hoe we ons het beste kunnen verdedigen tegen enkele agressieve Palestijnen.’

‘Het zijn niet enkele Palestijnen David. Bijna iedereen is boos op de Joden. Wij zoeken naar wegen om jullie van onze grond te verjagen. We hebben genoeg geleden, toen we decennia geleden al verdreven waren en in vluchtelingenkampen ons heil moesten zoeken. Die onrechtvaardigheid vergeten we nooit.’

Van opwinding krijgt ze rode blosjes op haar wangen. David kijkt haar aan. Is dit de Aisha die hij van vroeger kende? Kan en wil ze zich ook nog wel in zijn situatie verplaatsen?

‘Vinden jullie dan niet dat wij, na alle verschrikkingen die ons volk heeft moeten doorstaan in de Tweede Wereldoorlog waar zes miljoen Joden systematisch zijn vermoord, en overigens ook in de eeuwen daaraan voorafgaand, dat ook wij recht hebben op een veilige plek? En begrijpen jullie dan niet dat Israël onze rechthebbende plaats is?’

‘O, ik begrijp wel dat jullie zo denken, maar waarom moet dat ten koste van ons gaan? Als dat zo is dan behoren jullie toch op de eerste plaats aan ons te vragen wat er wel en niet kan. Nu stelen jullie ons land, onze huizen en vernietigen onze cultuur. Jullie geloof, of wat daarvan over is, rechtvaardigt toch niet alles? Al dat geweld, ik vind het vreselijk.’

David knikt en kijkt stil naar zijn geliefde Aisha. Ze is zo mooi, zo in haar felle kracht met vurige ogen en blosjes op haar wangen. Ze hijgt van opwinding. David wil haar kussen, maar weet dat dit nu niet past. Hij is stil en laat haar woorden op zich inwerken. Altijd was hij ervan overtuigd dat de Joden het volste recht hebben om in dit land te wonen en een eigen staat te hebben. En een zionistische staat gaat toch ook samen met Palestijnse medeburgers? Vanuit zijn bereidheid naar Aisha te luisteren, gaat hem iets wezenlijks dagen.

‘Bedoel je met ons geloof Aisha, dat ons streven naar een eigen zionistische staat het grootste struikelblok is?’

Aisha kijkt op. Begrijpt David dan helemaal niets?

‘Ja, hoe halen jullie het in je hoofd om hier een eigen staat te stichten die anderen, die hier al eeuwen wonen, niet ziet als volwaardige en rechthebbende bewoners? Palestijnen hebben in Israël weliswaar stemrecht, alsof ze volwaardige burgers zijn, maar hun rechten zijn echter beperkt en zij worden vaak gediscrimineerd op basis van etniciteit. Voor ons hier op de Westbank is het nog veel erger, we hebben alleen stemrecht voor een tandeloze Palestijnse Autoriteit, die aan de leiband van Israël moet lopen. Israël is feitelijk een apartheidsstaat. Nu ontzeggen jullie ons opzettelijk onze fundamentele rechten

en vrijheden, door draconische bewegingsbeperkingen hier op de Westelijke Jordanoever en het ontzeggen van het recht op terugkeer aan de vluchtelingen. Jullie hebben je diaspora gehad, zijn wij nu aan de beurt? De enige houdbare oplossing is dat jullie je religie en zogenaamde rassenzuiverheid niet laten samenvallen met de staatsinrichting. Dan kun je Palestijnen als volwaardige medeburgers zien en ons laten wonen waar wij willen. Misschien accepteren wij jullie dan na verloop van tijd ook als gelijkwaardige medeburgers.'

'Dat kan nooit Aisha. Ons geloof is zo anders dan jullie geloof en juist de Joodse staat is ons belangrijkste ankerpunt voor onze veiligheid. Overal ter wereld werden wij juist buitengesloten. Pas hier, in Israël kunnen wij ons volledig ontplooiën. En al eind jaren veertig wilden de Arabieren ons vernietigen. We hebben toen immers voor ons leven moeten vechten. Het was jullie volk dat de oorlog begon en ons 'de zee in wilden drijven'. Dat was jullie strijdkreet. We moesten ons wel verdedigen en dat is nooit meer opgehouden. Als ik nu zo samen met jou hierover spreek lijkt het wel of we de ander onmenselijken teneinde in staat te zijn om zoveel geweld naar elkaar te gebruiken.'

Ze zijn stil en kijken elkaar aan. Aisha pakt de hand van David.

'Lieve David, als wij samen kunnen zijn, dan kunnen anderen dat toch ook? Natuurlijk, we veranderen het niet van de ene op de andere dag, maar een harmonisch samenleven is toch het enige werkbare perspectief voor onze volken? Laten wij deze boodschap niet alleen uitdragen, maar ook belichamen.'

Ook David ontspant zich nu. Ze omhelzen elkaar en hun vereniging is het tastbare bewijs van een nieuwe toekomst.

X De achtervolgers

In Kedumim heeft het nieuws van de aanslag op Tom, zoals het wordt doorgegeven, de gemoederen opgehitst. Het leger is geïnformeerd, maar een patrouille-eenheid moet van ver komen. De vrienden van Tom, Ezra en Benjamin, die ook met David bevriend zijn, willen direct in actie komen en gaan op jacht naar de dader. Ze verwachten dat hun ouders samen met de andere kolonisten naar het huis van Aisha in Jit zullen gaan en besluiten een eigen zoektocht te beginnen. Sarah en Samuel, de moeder en de vader van Tom roepen familie en vrienden bij elkaar in het gemeenschapshuis om maatregelen te bespreken. Na een verhitte discussie waarin enkele geharde kolonisten om wraak roepen, besluiten ze een strafexpeditie te ondernemen en Aisha te zoeken. Ze bewapenen zich met geweren en gaan eerst naar de boomgaard. Ze trekken behoedzaam op naar de boomgaard, want daar schijnt het drama te zijn begonnen. Daar komen ze Ezra en Benjamin tegen die ook in de boomgaard zijn en de plek hebben gevonden waar Tom waarschijnlijk is gevallen. Het bloed zit nog aan de steen, maar het blijkt een zeer forse steen te zijn.

'Aisha kan nooit deze steen naar Tom hebben gegooid,' zegt Benjamin bleek. 'Hij zit zelfs gedeeltelijk in de grond.'

'Dat weet je niet, die Palestijnen kunnen heel sterk zijn,' zegt Samuel. 'Laten we deze steen hier maar weghalen.'

'Dat moeten we toch niet doen,' roept Ezra verschrikt. 'Dan vernietigen we bewijsmateriaal.'

'Er is genoeg bewijsmateriaal in de wond van Tom,' bromt de vader van Tom. 'Tom heeft de steen toch niet tegen zijn eigen hoofd gegooid?'

'Misschien is Tom gevallen,' probeert Ezra nog.

'Tom valt niet en zeker niet voor een Palestijns meisje. Nee, zij moet het hebben gedaan. Dat zegt Tom toch ook? Kom we gaan verder zoeken. Hier is een spoor van kleine schoenen, die richting Jit gaan. Het is logisch dat het kreng zo snel mogelijk de veiligheid van haar eigen dorp opzoekt.'

Ezra en Benjamin kijken elkaar aan. Ze zeggen niets, bang als ze zijn voor Samuel. De groep kolonisten loopt rechtstreeks naar Jit, naar het huis van Aisha.

In Jit is het nieuws ook binnengedruppeld, zij het dat het hier onduidelijk is wat er is gebeurd. Aisha heeft haar moeder geschreven dat zij aangevallen is en dat er een ongeluk met een Joodse jongen heeft plaatsgevonden. Ze durft niet meer naar huis te komen. Haar vader informeert de Palestijnse politie en vraagt hen te komen. Daarna trommelt hij zijn vrienden op. Ze verwachten dat de kolonisten naar hun dorp zullen komen, dat verdedigd moet worden. De broer van Aisha, Omar, haalt zijn vriendin Mona echter over om samen zo snel mogelijk op weg te gaan om Aisha te vinden. Ze beseffen dat ze moeten voorkomen dat de kolonisten Aisha vinden.

Zo komt het dat vroeg in de avond de gewapende kolonisten op de kruising bij de Barbershop van Jit een groep Palestijnen tegenkomt. De kolonisten aarzelen niet als ze de groep Palestijnen zien aankomen en schieten in de lucht. De Palestijnen schrikken van het geweld en wijken uiteen.

‘Wij zoeken Aisha, ze heeft een van onze jongens proberen te vermoorden!’

De kolonisten verjagen de Palestijnse mannen met hun dreigende geweren en lopen door naar het huis van Aisha, dringen binnen en vinden niemand. Ze brengen grote vernielingen aan in het huis, slaan de ruiten in en steken het huis in brand. De Palestijnen worden razend bij het zien van zoveel geweld en gooien stenen naar de kolonisten. Die zien dat Aisha moet zijn gevlucht en besluiten hun zoektocht elders voort te zetten. Onderweg komen ze een jeep van het Israëliëse leger tegen en samen gaan ze verder.

Als de kolonisten zijn verdwenen besluiten de Palestijnse mannen dat het zaak is dat zij Aisha eerder vinden dan de kolonisten en ook zij gaan op weg. Zij komen als ze het dorp uitgaan de Palestijnse politie tegen, die eerst onderzoek wil doen in het dorp. Ze ondervragen de mannen over Aisha, maar die weten niets. Ze zien het brandende huis en gaan samen met de Palestijnse mannen op zoek naar Aisha. Zo is halverwege de avond de situatie al snel geëscaleerd en doorkruisen twee groepen het gebied: een groep ongewapende Palestijnse mannen, samen met de gewapende Palestijnse politie en de gewapende Joodse kolonisten samen met Ezra en Benjamin, vergezeld van een legereenheid, eveneens gewapend met pistolen en mitrailleurs.

XI De klopjacht

Omdat het de avond voor de sjabbat is besluiten de kolonisten na enkele uren tevergeefs het gebied doorkruist te hebben dat ze in het donker niet verder zullen komen. In ieder geval heeft het geen zin om in het donker op pad te gaan, want ook de honden hebben geen spoor. En het begin van de sjabbatviering begint inmiddels. Ze besluiten om pas de volgende dag na de ochtendviering op pad te gaan. Ook het leger zal het begin van de sjabbatviering niet willen missen, ook al is een aanslag op een van de kolonisten een ernstig misdrijf.

De volgende middag gaat een groep gewapende vrouwen en mannen, samen met drie militairen in een jeep op pad. Ze beginnen weer bij de boomgaard en zien opnieuw de sporen van de worsteling, maar de steen is inmiddels nergens te zien. De soldaten maken foto's van de plek. De sporen leiden opnieuw naar Jit, maar halverwege stuiten ze op een veelvoud van voetstappen.

‘Het lijkt of Aisha een metgezel heeft gekregen,’ zegt de kapitein. ‘We moeten wellicht naar twee daders zoeken. De sporen leiden naar het noorden, misschien hebben ze een schuilplaats in Qaddum gevonden. Nu Qaddum ingaan lijkt me niet zonder gevaren, want als ze daar zijn zullen ze ons daar ook opwachten.’

De groep splitst zich op in drie groepen, die elk een ander deel van het gebied uitkammen. Eind van de dag als het donker wordt keren de groepen tevergeefs terug naar de kibboets.

‘Morgen beginnen we met een grotere achtervolging en zullen we ook Qaddum ingaan,’ zegt de kapitein beslist. ‘Deze misdaad mag niet ongestraft blijven, dus ik zal versterking vragen.’

Zo vindt er een ware klopjacht plaats, maar Aisha en David weten zich de volgende drie dagen schuil te houden. Ze hebben een keer onderdak gekregen in de schuur van een Palestijnse boerderij, maar twee nachten lang werden ze overal geweigerd. Het nieuws van de voortvluchtige Aisha heeft de meeste mensen in de regio al bereikt, want ook de Israëlische én Palestijnse pers en televisie volgen de achtervolgers op de voet. De vermeende aanval van Aisha op de Joodse jongen is nieuws in heel Israël en Palestina. De tweede dag echter vertelt een bange Palestijn dat er inderdaad twee mensen op de vlucht zijn, waarvan ook een Joodse jongen. Het nieuws explodeert.

De Israëlische kranten koppen: *'Joodse verrader helpt Palestijnse moordenares.'* De Palestijnse nieuwsbronnen vertellen een ander verhaal: *'Onschuldige Palestijns meisje onder invloed van een Joodse kolonist.'*

Niemand begrijpt hoe deze twee tot elkaar zijn gekomen en niemand weet wie de jongen is. Verlichte Israëlische en Palestijnse intellectuelen hopen erop dat de twee elkaar hebben gevonden als een moderne Romeo en Julia. Zo worden ze beiden gehaat en geliefd en voor sommigen een symbool van een nieuwe toekomst voor het zo verscheurde land.

XII De confrontatie

Langzaam wordt het licht in de vroege ochtend. David en Aisha zijn uitgeput, doodmoe van het lopen, van de weinige slaap die ze hebben gehad, het gebrek aan eten en drinken en de spanning van de nachtelijke achtervolging. Het geblaf van de honden is verstomd en waarschijnlijk hebben de kolonisten de achtervolging gedurende de nacht gestaakt.

Als ze even uitrusten van de vermoedenissen worden David en Aisha op slechts enkele kilometers voor de Jordaanse grens gevonden door Omar en Mona. Die zien de ontredderde toestand van de twee. Zorgelijk omhelzen ze Aisha en kijken vreemd naar David. Aisha vertelt hun wat er precies is gebeurd. Ze knikken. Ze geloven de lezing van Aisha direct. Wel kijken ze, ondanks hun afkeuring over de relatie van Aisha met David, goedkeurend naar David.

'Help ons over grens,' smeekt Aisha. 'De kolonisten zitten ons op de hielen.'

Mona knikt, ze weten het immers en ze zijn blij dat ze de twee eerder hebben gevonden. Hoewel Aisha protesteert informeren ze hun Palestijnse familie en vragen om hulp. Nu de Palestijnen weten waar de twee vluchtelingen zijn, voegen ze zich een uur later bij hen, vergezeld van een televisieploeg. De politie is echter niet meer aanwezig, wat een geluk is, want zij zijn de enigen die Aisha zouden hebben kunnen arresteren. Hoewel zij in het nieuws hebben gehoord van de Joodse jongen die samen met Aisha zou zijn, zijn ook zij verbaasd David uit de kibboets Kedumim aan te treffen. Ze fronsen hun wenkbrauwen en overleggen koortsachtig. Ze zeggen Aisha naar Jordanië te zullen brengen en zijn geschokt dat David bij Aisha wil blijven.

Als ze op weg gaan verschijnen de kolonisten, met het leger aan hun zijde, in het hier open landschap op de weg richting de Jordaanse grens. De Palestijnse groep was ongemerkt gevolgd door de kolonisten. De grens lijkt verder weg dan ooit. Ze beseffen dat een confrontatie niet kan uitblijven.

'Zijn jullie gewapend?' vraagt David snel.

De Palestijnen schudden hun hoofd.

'We hebben alleen een mes,' zegt Mona.

'Geef mij het mes. Ze zullen mijn dood niet willen, zolang ze niets van mij weten.'

Langzaam komen de Israëliërs hun kant op. Ze zijn met velen en ze zijn zwaar bewapend. Ook zij worden vergezeld van journalisten. Als ze de Palestijnen zien, staan ze stil, richten de kolonisten en soldaten hun geweren op de groep Palestijnen. Ineens zijn alle betrokkenen op dezelfde plaats aanwezig. De sfeer wordt geladen en is grimmig.

‘We komen Aisha halen,’ roept de legerkapitein. ‘Ze moet worden berecht.’

‘Aisha is onschuldig,’ roept David. ‘Mijn vriend Tom is de dader. Hij viel Aisha aan.’

‘Laat de rechter dat maar uitmaken,’ zegt de kapitein.

‘We vertrouwen de rechter niet.’

‘Dan komen we Aisha halen.’

David zet het mes tegen zijn keel.

‘Als jullie Aisha komen halen dood ik mezelf,’ waarschuwt hij, dapperder dan hij zich voelt.

De kapitein aarzelt, mede door de grote aanwezigheid van de media, en overlegt met de anderen.

‘Laat mij met hen praten,’ zegt Samuel, de vader van Tom, die zijn ongeduld nauwelijks kan bewaren.

‘En roep de politie op. Dan kunnen zij Aisha meenemen.’

Hij geeft zijn geweer af en loopt op hen toe. Benjamin volgt hem op enkele passen afstand.

‘Hoe weten jullie dat Aisha onschuldig is?’ blaft hij woedend. ‘Aisha is een terrorist, dat weten we allemaal. Ze kan haar straf nu niet meer ontlopen. De wond op het hoofd van Tom is duidelijk genoeg. Tom heeft immers verklaard dat Aisha een steen naar hem heeft gegooid. Dus hoe kom je er bij dat Aisha onschuldig zou zijn? Je bent een verrader David. Hier jij!’

En hij steekt zijn hand uit om Aisha mee te sleuren.

David doet een stap naar voren en gaat tussen de man en Aisha in staan. Ook de Palestijnen komen dichterbij. De sfeer wordt steeds verhitter. David probeert rustig te blijven onder het geweld, ondanks de angst die hij voelt en wegslikt. Hij kan geen woord uitbrengen, bevangen als hij is. Aisha ziet de trillende handen van David en besluit zelf het woord te voeren.

‘Tom viel mij aan en toen ik hem van mij afduwde is hij met zijn hoofd op een steen gevallen. Als jullie in de boomgaard gaan zoeken, vind je ongetwijfeld de steen nog met bloed erop.’ Ze praat luid, schreeuwt bijna, in de hoop dat iedereen haar hoort.

‘Onzin,’ bromt Samuel. ‘Zoiets doet Tom niet. ‘Meekomen.’

Op dat moment doet Benjamin een stap naar voren. Hij ervaart een grote tweestrijd, in dubio of hij het verhaal van de steen zal vertellen. Hij ziet Aisha beven en de zwarte strepen over haar gezicht doet hem zijn aarzeling overwinnen, want met onrecht wil en kan hij niet leven. Zijn gevoel van rechtvaardigheid wint het uiteindelijk van zijn solidariteit.

‘Ik heb de steen gezien. Hij is veel te groot om door Aisha gegooid te kunnen worden. Waarschijnlijk is Tom inderdaad op de steen gevallen.’

De vader van Tom draait zich boos om naar Benjamin.

‘Bemoei je hier niet mee. Ga terug naar de groep. Ik los dit hier wel op.’

Benjamin blijft staan. Samuel loopt rood aan en wenkt de kapitein. Zijn geduld is op.

‘Neem haar mee, deze klucht heeft lang genoeg geduurd.’

De kapitein loopt naar voren samen met een van zijn soldaten. Hij sommeert Aisha om vrijwillig mee te gaan, maar wederom neemt David het voor haar op. Hij roept de fotografen en de televisieploeg dichterbij te komen. David draait zich naar hen toe en spreekt hen rechtstreeks aan.

‘De Israëliërs willen Aisha meenemen, maar daar kunnen en willen we niet mee instemmen. De Palestijnen maken geen kans op een eerlijk proces, ook al weet ik dat ze onschuldig is. Hier is duidelijk sprake van misleiding. Aisha is overvallen door Tom. Ze heeft zich verweerd en daarbij is Tom ongelukkig ten val gekomen. Benjamin hier heeft zojuist verklaard dat er een grote steen is gevonden met bloed, die te groot is om door Aisha gegooid te kunnen zijn. Ik heb Tom gevonden in de boomgaard en ook gezien dat zijn hoofd op een bebloede grote steen lag. Tom heeft dus onwaarheid gesproken. Aisha mag niet veroordeeld worden. De rechtspraak in dit land is altijd ten gunste van de Israëliërs en nooit onpartijdig. Aisha maakt dus weinig kans in een rechtszitting.’

Terwijl de camera's draaien is er een grote patstelling, nu het leger door de aanwezigheid van de media niet durft door te zetten. Ze denken hun kans nog wel te krijgen. De journalisten maken gebruik van de verwarring en dringen op. Ze interviewen David en Aisha. De Israëlische media zijn kritisch en

geloven het verhaal van David en Aisha niet. Ze vinden dat David de Joodse zaak verraadt. De Palestijnse media wel en maken van Aisha een heldin, die het waagt voor zichzelf op te komen. Israëliische vredesactivisten zijn in het kielzog van de media meegekomen en maken juist van David een held.

David pakt de hand van Aisha en verklaart dat hij al zijn hele leven van Aisha houdt en kust haar voor het oog van de camera's. Het geheim is nu niet meer nodig. Zij laten de wereld zien dat er een andere weg is, weg van de haat en de onverzoenlijkheid. De weg van liefde en verdraagzaamheid.

David en Aisha hebben van de verwarring en de beschermende aanwezigheid van de media gebruik gemaakt om hun vlucht te vervolgen. Ze hebben van hun enkele leven samen in een nieuw thuis een dubbel leven gevonden.

Naschrift van de auteur: De namen van David en Aisha zijn gefingeerd om hun identiteit niet prijs te geven. Ze zijn geëmigreerd naar Europa, waar ze in Nederland een nieuw thuis hebben gevonden.

Han Bekkers/ 15 februari 2024



Han Bekkers
Leiderschap en advies

- *Bestuurlijk en strategisch advies*
- *Organisatieontwikkeling*
- *Interim- en programmamanagement*
- *Coaching, therapie en teamontwikkeling*

Adres: Rijksweg 146 6573 DG Beek Ubbergen | Mobiel: +31 (0)6 5138 8667 | E-mail: info@hanbekkers.nl |
Internet: www.hanbekkers.nl

Nu beschikbaar: 'Reis naar de bron', mijn debuutroman, een meeslepende vertelling over liefde, pijn en bezieling. Bestellen kan via info@hanbekkers.nl

Ook verkrijgbaar: 'De druppel en de oceaan'. Het Handboek voor persoonlijk leiderschap. Derde herziene druk.